

COOLIA

Contactblad van de Nederlandse Mycologische Vereniging

Redactie: P. B. Jansen, Meerten Verhoffstraat 9, Breda
F. Benjaminsen, Mullerweg 23, Eindhoven

MYCENA OORTIANA Hora

In zijn werk *De Nederlandse Mycena's* (1928), beschreef Oort als nr. 35 *Mycena arcangeliana* Bresadola. Deze *Mycena* ruikt bij het verzamelen sterk naar jodoform, groeit in bundels op loofhoutstronken (of knotwilg) en is gemakkelijk te herkennen aan zijn macroscopische en microscopische kenmerken.

Oort maakt de opmerking, dat het eigenaardig is, dat deze soort uit Italië alleen nog maar uit Nederland bekend is, van meerdere plaatsen nog wel.

Kühner noemt in zijn *Le Genre Mycena* (1938), de *mycena* van Oort een variëteit van *Myc. arcangeliana* (var. *oortiana*).

Pearson vermeldt onze paddestoel op rottende Vlier (*Sambucus ebulus*) voor Engeland (1946) en schrijft erbij, dat Kühner er weliswaar een nieuwe variëteit van *Mycena arcangeliana* van had gemaakt, maar dat het zeer waarschijnlijk wel een aparte soort zal zijn.

In 1960 is het dan eindelijk zover, in zijn toelichting op de "New check list of British Agarics and Boleti" geeft F.B. Hora de variëteit de status van soort. De kring is gesloten en we zijn weer een soort rijker!

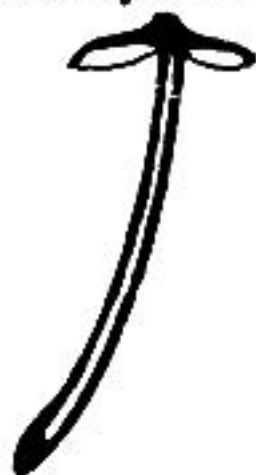

Fig. 1. *Myc. oortiana* x 1.

Ik vond *Myc. oortiana* enige malen in mijn tuin op een heel oude schutting, o.a. op 5 nov. 1967. (Fig. 1.) Meestal stonden er enkele ex. bij elkaar, soms verscheen er maar één. Een mooi ex. had een hoed van 15 mm, met duidelijke umbo, de kleur was bleek vuilolijfkleurig, umbo bleek olijf, ong. 3/4 gestreept. De steel was 45 x 1½ mm, hol, in de lengte gestreept (loupe!), grijs violet van kleur, glanzend.

De sporen zijn amyloid, 6.7 - 8 x 4-5 µ. De basidiën zijn 4 sporig, 35 x 6.5 µ. De cystiden vinden we op de snede en in klein aantal op de lamellen,

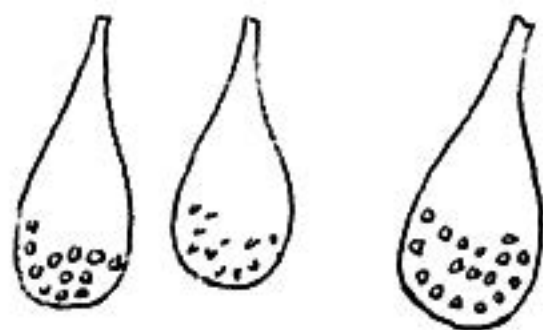

Fig. 2. *Myc. oortiana*
Cystiden x 1000.

knotsvormig tot bijna peervormig
(25-30 x 13-17, Oort: 30-40 x 10-26),
met zeer korte, onduidelijke uitsteek-
sels. (Fig. 2.)

Bij het verzamelen is de geur van
jodoform al zeer duidelijk, bij het op-
drogen wordt deze nog sterker.

De ex. van Pearson waren iets
fletser van kleur dan mijn ex., min-
der olijkleurig. Hij geeft, evenals
Oort als lamellenkleur op; eerst wit,

dan roze. Deze waren bij mijn ex. lichtgrijs.

(Bij de *helmmycena*, *Myc. galericulata*, vindt men deze verschillen
ook, soms zijn er witte, soms lichtgrijze, soms fraai roze lamellen)

Oort beschrijft de hoed als licht grijsbruin met nu en dan eens
gele, dan weer groene tint, soms bijna geheel groen of geelgroen,
hoeddiameter 10-25 mm. De steel varieert van 35-100 x 1-3 mm,
glad en glanzend, licht grijs met violette of bruine tint.

P.B. Jansen.

Litteratuur.

Hora, F.B. (1960)	Agarics and Boleti IV, in Trans. Brit. Myc. Soc. <u>43</u> (2): 452-453
Kühner, R. (1938)	Le Genre <i>Mycena</i> , Encyclopédie Mycologique X.
Oort, A.J.P. (1928)	De Nederl. <i>Mycena</i> 's, in Meded. van de Ned. Myc. Ver. 16-17: 187-255
Pearson, A.A. (1946)	New records and Observations in Trans. Brit. Myc. Soc. <u>29</u> (4): 193-194 en plaat IX.

D E T E R M I N E E R E L L E N D E

Diegenen, die in de gelegenheid zijn geweest lang en veel mycolo-
gisch veldwerk te doen zijn ongetwijfeld onder de indruk gekomen
van de kolossale variabiliteit, welke zich binnen haast wel elke pad-
denstoelensoort voordoet. Hoedgrootte, - vorm en bovenal - kleur,
steellengte en -dikte, intensiteit van velumontwikkeling, kleur en
aanhechtingswijze van lamellen, het al dan niet wortelend zijn der
steelbasis, alsook de microscopische kenmerken zijn i. h. a. uiterst
variabel. Deze enorme variabiliteit bemoeilijkt aanzienlijk het geven
van juiste en bij het determineren bruikbare beschrijvingen en het